

ஹார்ட்ஃபுல்னெஸ் இயக்கம்

கம்லேஷ் படேல்

7 ஜூலை 2019, காண்ஹா சாந்தி வனம், ஹைதராபாத், இந்தியா

அனைவருக்கும் வணக்கம்,

ஏராளமான இளைஞர்களை இங்கு பார்ப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி, கிட்டத்தட்ட 600லிருந்து 700 பேர். இந்த உலகளாவிய ஒளிபரப்பு நிகழ்வின் நோக்கம்? உண்மையில் அது பலப்பல. அவற்றில் ஒன்று, உங்கள் அனைவரையும் 2020-ல் 75 ஆண்டுகளை நிறைவுசெய்யும் ஸ்ரீ ராம் சந்திர மிஷனின் 75ஆவது ஆண்டு விழாவில் பங்கேற்குமாறு அழைப்பு விடுத்தல். அதை மனதில் கொண்டு, நாம் பங்கேற்பாளர்களை இரண்டு தொகுதிகளாகப் பிரித்துள்ளோம். ஒன்று, ஜனவரி 28, 29 மற்றும் 30 ஆகிய நாட்களிலும், இரண்டாவது தொகுதி பிப்ரவரி 1, 2 மற்றும் 3 ஆகிய நாட்களிலும் என்று பிரித்து நடத்த இருக்கிறோம். லூனார் காலண்டரின் படி லாலாஜியின் பிறந்த நாளான பிப்ரவரி 2 அன்று பசந்த் அமைகிறது, ஜனவரி 29 சோலார் காலண்டரின் படி அவருடைய பிறந்த நாள் ஆகும். பாபூஜி மகராஜ் அதை பசந்த் பஞ்சமி என்று அழைத்தார். எனவே ஏராளமானோர் முழுமையாக கலந்துகொள்வார்கள் என விரும்புகிறேன். இதன் காரணமாகவே, ஜூலை 24 மற்றும் செப்டம்பர் 28 ஆகிய விழாக்களை நாங்கள் ரத்து செய்துள்ளோம். அதனால் இவ்விழாக்களுக்காக செலவுசெய்து வரமுடியாத பலரும் பணத்தைச் சேமித்து பசந்த் பஞ்சமியிலும் பிப்ரவரி விழாவிலும் பங்கேற்க ஏதுவாக இருக்கும்.

நமது வழக்கமான அப்யாசிகளுக்காக மட்டுமல்லாமல் அதைத் தாண்டி பலரும் வர வேண்டும் என் வேண்டுகிறேன். அதில் U-கனெக்ட், C-கனெக்ட் என்று சகலவிதமான கனெக்ட் உறுப்பினர்களையும் சேர்த்து அழைத்து வாருங்கள். அவர்களும் பண்டாரா (பிறந்த நாள் விழா) சூழலை அனுபவித்துப் பார்க்கட்டும். அவர்கள் பிராணாஹுதியை அனுபவித்துப் பார்த்து விட்டார்கள், ஆனால் பண்டாரா சமயத்தில் பொழியும் 'அருள்' என்ற அம்சத்தை இன்னும் அனுபவித்துப் பார்க்கவில்லை. மேலும், நம்மில் சிலர் நான்கு தொகுதிகளாகக் கலந்துகொண்ட 1999-ல் நடைபெற்ற பண்டாராவைப் போல, இது நம்மில் பலருக்கும் வாழ்நாளில் மறக்கமுடியாத ஒன்றாக திகழப்போகிறது. ஆகவே, அத்தகைய விஷயங்கள் மீண்டும் 2020-லும் நடைபெற விரும்புகிறேன்.

சில புள்ளி விபரங்களை உங்களிடம் பகிர்வு செய்திட விழைகின்றேன். இன்று உலகம் முழுவதும், ஹார்ட்ஃபுல்னெஸை அனுபவித்துள்ள அப்யாசிகளின் எண்ணிக்கை சில மில்லியன்கள் இருக்கும். அத்துடன் கடந்த 5-6 ஆண்டுகளில் பிரசெப்டர்களின் எண்ணிக்கை, 3 மடங்காக உயர்ந்துள்ளது. ஹார்ட்ஃபுல்னெஸ் இயக்கத்தின் வெற்றிக்காக தளராது பணிபுரியும் பல்லாயிரக்கணக்கான தன்னார்வலர்கள் இருக்கிறார்கள். சமீபத்தில், இவ்வருடக் கோடையிலிருந்து இந்தியா முழுவதும் தியானோத்சவ் (நலவாழ்வுக்கான விழாக்கள்) ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதுவரை 25க்கும் மேற்பட்ட தியானோத்சவ் நிகழ்வுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. மேலும் பல நடைபெறவிருக்கின்றன. 2020 ஆண்டில் 100 தியானோத்சவ் நிகழ்வுகளைத் தாண்டிட விரும்புகிறேன், ஆனால் இந்த தியானோத்சவங்கள் மிகப்பெரிய அளவில் மாநகரங்களில்தான் நடத்த வேண்டும் என்பதில்லை.

இது வரை நாம் மேற்கொண்ட தியானோத்சவ் நிகழ்வுகள் சில விஷயங்களை நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. உதாரணமாக, X என்ற இடத்தை நமது நிகழ்ச்சிக்கான நிகழ்விடமாக இருக்கிறது எனில் 2-3 கி.மீ சுற்றளவிலிருந்து மட்டுமே பெருமளவில் மக்களை கவரும் விதமாக அமைகிறது. ஒரு வேளை இதைவிட தூரம் அதிகம் எனில், பங்கேற்பாளர் எண்ணிக்கை குறைந்து விடுகிறது. ஆகவே சிறந்தது என்னவெனில், அந்த சுற்றுவட்டாரத்திற்குள்ளாகவே நமது கவனத்தைச் செலுத்தி அப்பகுதி மக்களை மட்டுமே கவர்வதுதான். எனவே நாம் நகரம் முழுவதும் வேலை செய்ய வேண்டியதில்லை. தியானோத்சவ் நடக்கும் இடத்திலிருந்து 2-3 கி.மீ சுற்றுவட்டத்திற்கு மட்டுமே கவனம் போதுமானது. இதில் பல்வேறு சாதகமான அம்சங்கள் உள்ளன: சிறு அளவிலான மக்களே பங்கேற்பார்கள் எனில் நிகழ்ச்சி நடக்கும் இடம் மிகபெரிய அளவினதாக இருக்கத் தேவையில்லை. அது ஒரு ஸ்டேடியமாக இருக்கவும் தேவையில்லை. அதனை பருவ காலங்களிலும் கூட நடத்திடும் அளவிற்கு ஒரு உள் அரங்கமாகவே இருக்கவும் முடியும். செலவும் குறைவு. அதனை நிர்வகிப்பதும் எளிதாக இருக்கும். இதனை விடுத்து நீங்கள் 5000 நபர்கள், 10000 நபர்கள் என்று இலக்காக கொள்வீர்கள் எனில், மிகச் சிறிய அளவு தன்னார்வலர்களைக் கொண்ட மையத்திற்கு அது கடினமாக இருக்கும்.

மேலும், ஏராளமான நிகழ்ச்சிகளை வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம், பல அரசாங்க அலுவலகங்களில் நடைபெறும் நமது முன்முயற்சிகளும் இருக்கின்றன. எடுத்துக் காட்டாக, குஜராத், தெலுங்கானா, ஆந்திரா, மகாராஷ்டிரா மாநிலங்களில், பல்வேறு பள்ளிக் கூடங்கள், அரசுத் துறை அலுவலகங்கள் நமக்கு அழைப்பு விடுத்திருக்கின்றன. அண்மையில் மும்பை மாநகராட்சியில் இருந்து, 1 லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட ஊழியர்களுக்கு பயிற்சியளிக்க நமக்கு ஒரு வேண்டுகோள் வந்துள்ளது. அங்கே 500

அப்யாசிகளே இருக்கிறார்கள் என்றால் இதனை எவ்வாறு எதிர்நோக்குவது? அது மிகக் கடினமான பணி ஆகும். மகபூப் நகரில், 720 கிராம பஞ்சாயத்துகளிலிருந்து பயிற்சிக்காக வந்துள்ளார்கள். அதாவது 720 கிராமங்கள் என்று பொருளாகிறது. அங்கே அதிகபட்சம் 50-100 பிரசெப்டர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த பிரச்சனையை எவ்வாறு தீர்ப்பது? நாம் 700 பிரசெப்டர்களை ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும் ஒரு பிரிசெப்டர் என்று மூன்று நாட்கள் செல்லப் பணித்தாலும், சராசரியாக 100 புதியவர்கள் வருகிறார்கள் என்றால் அது நமக்கு ஒரு மலைப்பான வேலையாக மாறிவிடுகிறது.

ஆகவே, நான் கனெக்ட் நிகழ்ச்சிகளையும் இவ்வாறே அணுக விரும்புகிறேன். மேலும், அரசாங்க அலுவலகங்களிலும், பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் முன்முயற்சியாக எடுத்துச் செல்லும் தன்னார்வர்களுக்கும் இதை செயல்படுத்த விரும்புகிறேன். விரும்பி சேவையாற்றக்கூடிய அப்யாசிகள் மூலம் இதை சாத்தியமாக்க எண்ணுகிறேன். இப்போது நான் பேசிக்கொண்டிருப்பது ஒரு தன்னார்வலர் திட்டம் அல்ல. இதை நான் பணியாகவே அளிக்க எண்ணுகிறேன். இந்த பணியின் சாத்தியக்கூறுகளை சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். இந்தியா முழுவதும், சுமார் 700 மாவட்டங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒரு 300 மாவட்டங்களை மட்டும் நாம் கவனத்தில் கொண்டால், அடுத்த 2 வருட காலத்தில், அதாவது ஒரு வருடத்தில் 150 மாவட்டங்களை நாம் கையாள வேண்டும், சராசரியாக ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் 10 மண்டலங்கள். ஆக, $150 \times 10 = 1500$ மண்டலங்கள், ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் 2 பணியாளர்கள் எனில் 3000 பணியாளர்கள் ஹார்ட்ஃபுல்னெஸ் இயக்கத்திற்காக பணியாற்ற வேண்டும்.

இப்போது, போக்குவரத்து செலவுடன் சேர்த்து சராசரி சம்பளமாக மாதத்திற்கு ரூ. 20,000 த்திலிந்து 25,000 வரை, அல்லது 30,000 என்று வைத்துப் பார்ப்போம். அதற்காக ஆகும் செலவினம், ஒரு ஆண்டிற்கு ரூ.60-70 கோடி ஆகும். இத்தகு செலவு செய்கையில், நமது கருவூலம் எவ்வளவு காலம் செல்லும்? வெகு காலம் செல்லாது. CSR நிதி (கார்ப்பரேட் சமூகப் பொறுப்பு) மூலமாகவும் பெரும் நிதி திரட்டுகிற அளவிற்கு நமக்கு செல்வாக்கு கிடையாது, எனவே நம்மிடம் இருக்கின்ற வரம்பிற்குட்பட்ட வளத்தினை வைத்தே செலவு செய்தாக வேண்டும்.

எவ்வளவு தூரம் அது வரம்பிற்கு உட்பட்டதாக இருந்தாலும் சரி, அதனால் நமது இலக்கை அடைய முடியும். உங்களது ஃபோனில் இருக்கின்ற கால்குலேட்டரைப் பயன்படுத்தி கணக்கிட்டுப் பாருங்கள். ஒரு நாளைக்கு 50 ரூபாய் என்றளவில் நீங்கள் சேமிக்க ஆரம்பித்தால், அது 365 நாளைக்கு எவ்வளவு வருகிறது? அப்யாசிகளின் எண்ணிக்கை 50 ஆயிரம் என்றால் அது 91 கோடியே 25 லட்சம் (91,25,00,000) என்றளவில் இருக்கும். ஒரு நாளைக்கு ஒரு 50 ரூபாயை விட்டு விடுவதன் மூலமாக, நீங்கள் ஏதேனும் அதிக அளவில் இழக்க நேரிடுமா? நம்மில் பலரால் முடியும். நமது அப்யாசியாசிகள் சிலர் ஒரு மாதத்திற்கு 5 கோடி ரூபாய் செலவிடுகிறார்கள், அவர்களுக்கு அது ஒன்றுமில்லை, இது ஒருபுறமிருக்க ஒரு நாளைக்கு 10 ரூபாய் அளிப்பதற்கே சிரமப்படும் அப்யாசிகளும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, சராசரியாக நாம் இதனை சமன்செய்து 50 ரூபாயாக வைத்துக்கொண்டால், 3000 அப்யாசிகளுக்கு வேலை கொடுத்து அதன் மூலமாக, ஹார்ட்ஃபுல்னெஸ் இயக்கத்தை இந்தியாவின் 150 மாவட்டங்களுக்குக் கொண்டு செல்வது மாத்திரம் அல்ல, அதையும் தாண்டி மிச்சம் இருக்கின்ற பணத்தில் நிறைய தியானோத்சவங்களும் நடத்திட முடியும் என நான் எண்ணுகிறேன்.

இந்த தியானோத்சவங்கள் இலவசமாகக் கிடைக்கவில்லை. சில தியானோத்சவங்கள் நடத்த ரூபாய் 25 லட்சம் செலவு ஆகிறது. சில தியானோத்சவங்களுக்கு 8 லட்சம் என்று வைத்துக் கொண்டால் சராசரியாக ஒரு தியானோத்சவத்திற்கு, அது 16 லட்சத்திலிருந்து 18 லட்சம் ஆகிறது. நாம் 200 தியானோத்சவங்கள் ஒரு வருடத்திற்கு நடத்துவதானால் அது இன்னும் கூடும். அத்துடன் பண்டாராச் செலவினையும் ஈடு செய்ய வேண்டும், வருகை தரும் விருந்தினர்களையும் கவனிக்க வேண்டும். நாம் செய்வதற்கு பல விஷயங்கள் இருக்கின்றன - நாம் ஆயிரக்கணக்கான ஆசிரியர்களுக்கு மாதந்தோறும் பயிற்சியளிக்க வேண்டும். எனவே நாம் செல்ல வேண்டிய தூரம் அதிகமிருக்கிறது. எனவே நான் வேண்டிக் கொள்வது என்னவெனில், யாருக்கெல்லாம் இயலுமோ, விருப்பப்படுபவர்கள் நாள் ஒன்றுக்கு 50 ரூபாயை சேமித்துக் கொடுத்தால், அது எவ்வளவோ பயனுள்ளதாக இருக்கும். நீங்கள் இதை பணமாகக் கொடுக்க வேண்டாம்; உங்கள் உள்ளூர் மையங்களிலும் அதை செலுத்த வேண்டியதில்லை. நீங்கள் ஒவ்வொரு மாதமும் 50 x 30 நாட்கள் சேமித்து மொத்தமாக 1500 ரூபாயாக அதனை நேரடியாக ஆன்லைனில் நமது நன்கொடை கணக்கில் செலுத்திக் கொள்ளலாம். அது எளிதானது. இதை விட அதிகமாக கொடுக்கலாம் என்று எவராவது கருதினால் அதனை மிகவும் மனமுவந்து வரவேற்கிறோம்.

உண்மையில், இது போன்ற திட்டத்தை நாங்கள் அமெரிக்காவில் வெகு காலத்திற்கு முன்பாகவே ஆரம்பித்து வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றோம்; அது ஒரு நாளைக்கு ஒரு டாலர் என்கிற திட்டமாகும். மிகவும் நல்ல முறையில் அது வளர்ந்து வந்துள்ளது. 2000 அப்யாசிகள் என்றால் ஒரு நாளைக்கு 2000 டாலர்கள் எனும்போது, ஒரு

வருடத்திற்கு 365 மடங்காக வளரும். எனவே ஒவ்வொரு வருடமும் புதிதாக ஒரு ஆசிரமம் அங்கு உருவாகும். அதே போல, இங்கு 50,000 அப்யாசிகள் ஒரு நாளைக்கு 50 ரூபாய் சேமித்து அளித்தால் யாருக்கும் பிரச்சனை இல்லாமல், ஒரு 20 ஆசிரமங்களை, இந்தியாவின் மூலை முடுக்கெல்லாம் நாம் கொண்டு வர முடியும். இதனை விடுத்து கோடிக் கணக்கில் நன்கொடையளிக்கும் பெரும் பணக்காரர்களை நாம் சார்ந்து இருக்கின்றோம் எனில் என்ன நடக்கும்? சிந்தித்துப் பாருங்கள்; அவர்களுக்கு, நாம் மிகவும் கடமைப்பட்டவர்களாகி விடுவோம். ஒருவரே 20 கோடி, 50 கோடி கொடுக்கின்றார் எனில், அவருக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டவராவோம். அதற்குப் பதிலாக, நமது மிஷனில் ஒவ்வொருவரும் இதற்காக தங்கள் பங்கினை அளிக்க முன்வாருவார்கள் எனில், அது மிக நன்றாக இருக்கும். இது ஒன்றும் கட்டாயம் அல்ல என்பதை மீண்டும் கூறுகிறேன். இது உங்களது இதயத்தில் இருந்து வருகிறது என்றால் அது மிகவும் நன்று. ஆனால், உங்களுக்கு ஏதேனும் சந்தேகம் இருக்கிறது எனில், அளிக்க விருப்பமில்லை என்றால், நீங்கள் அதைப் பற்றிப் பேசக் கூட வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதனை குரு பிரசாதமாக நமது மாஸ்டர்களுக்கு அர்ப்பணிக்க விரும்புகின்றேன். ஆனால் இதயம் அதற்குத் தயாரில்லை எனில் அது சாத்துக்குடி ஆரஞ்சு பழத்தைப் போல் இருக்கும். மொசம்பி என்கிற சாத்துக்குடி ஆரஞ்சோ அல்லது மாம்பழமோ அது பழுக்கவில்லை எனில் புளிப்பாக இருக்கும். விருப்பமற்ற இதயங்கள் இதில் பங்கேற்க வேண்டாம், பங்கேற்கத் தேவை இல்லை. உங்களது இதயம் தானாகவே திறக்கட்டும், மிஷனின் நலனுக்காக பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். உங்களது பிரார்த்தனையின் மூலமாக கடவுளின் அருள் பொழிந்து நமது ஹார்ட்ஃபுல்னெஸ் இயக்கம் முன்னேற்றப் பாதையில் செல்ல ஏதுவாகும்.

இது போன்ற நமது மிஷனின் பொருள் சார்ந்த விஷயங்களை நான் இது வரைப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். இனி ஆன்மீகம் தொடர்பாகப் பார்ப்போம். அது ஒரு மாற்றத்தைப் பற்றியது.

ஆரம்பத்தில், நம்மில் பலரும் பெருமளவில் தன்மை மாற்றம் அடைந்து வந்திருக்கின்றோம். முதல் வாரம், இரண்டாம் வாரம், முதல் வருடம், இரண்டாவது வருடம், மூன்றாவது வருடம் என நாம் நமக்குள்ளே புரட்சிகரமான தன்மை மாற்றத்தை அடைகிறோம். ஆனால், காலம் செல்லச் செல்ல, இந்த மாற்றமானது, தன்மை மாற்றமானது, எவ்வாறோ மங்கிப் போய், நமது பழைய பழக்க வழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி விடுகிறோம். நாம் மேலும் மாற்றமடையாமல் இருப்பதற்கு பழகிவிடுகிறோம். “நான் முன்னேறி விட்டேன்,” என்ற எண்ணத்திற்கு எப்படியோ வந்துவிடுகிறோம். இவ்வெண்ணமே நமக்குத் தடையாகிறது. இதை நான் நமது 99% அப்யாசிகளிடம் கண்டிருக்கிறேன். அதனால் தான் நான் இதைக் கூறுகிறேன், நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள் என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள். உங்களது ஆன்மீக முன்னேற்றத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகிறீர்களா? உள்முகமாக ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள்: “நான் எங்கே தவறு இழைத்திருக்கிறேன்? எங்கே என்னை சரிசெய்து கொள்ள முடியும்? மாஸ்டர்களிடமிருந்து எவ்விதமான உதவி எனக்குத் தேவைப்படுகிறது? இவை நீங்களாகவே உள்முகமாக ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்து, பதிலளிக்கக் கூடிய சில அடிப்படைக் கேள்விகளாகும். நீங்கள் இதனை எனக்கு எழுதி அனுப்ப வேண்டியதில்லை. இன்னும் லட்சக்கணக்கான மின்னஞ்சல்களைப் பெற விரும்பவில்லை. இது உங்களது உள்முக உரையாடல் ஆகும். “மிஷனில் பல ஆண்டுகள் கழித்த பின்னர் நான் எனது முன்னேற்றத்தைப் பற்றி மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றேனா?” “நான் இன்னும் கேள்விகள் கேட்கிறேனா?” “இந்த மிஷனை என்னுடையதாக்கிக் கொண்டுள்ளேனா? “நமது சகோதர சகோதரிகள் அனைவரையும் என்னுடையவர்களாகக்

கருதுகிறேனா?” “நான் அவர்களுடையனாகி விட்டேனா? அவர்கள் என்னுடையவர்களாகி விட்டார்களா? நாம் அனைவரும் இம்மாபெரும் மிஷனுக்குடையவர்களாகி விட்டோமா?

நாம் சத்தியோதயம் போன்ற எளிமையான நூல்களைப் படிக்கும்போது, அங்கே என்ன காண்கிறோம்? ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் புரிந்த அதன் சில அத்தியாயங்களின் பொருள், இப்போது மீண்டும் படிக்கின்றபோது அந்த அத்தியாயத்தின் உண்மையான அர்த்தம் புரியவில்லை எனில், நீங்கள் தேக்கமடைந்து இருப்பதாகக் கருதுங்கள். அதன் பொருள் ஆழமாக புரிகிறது, உங்களது இதயம் இன்னொரு கோணத்தில் புரிந்து கொள்கிறது, அத்துடன் அது உங்களது இதயத்தில் வித்தியாசமான அதிர்வை உண்டாக்கி, இதற்கு பல வருடங்கள் முன்பாக, படித்த போது இருந்ததை விட இப்போது உங்களை அதிகமாக கவர்கிறது என்றால், நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள். ஆனால், அந்த புரிதல் இன்னும் அதிகமான உத்வேகத்தை உங்கள் இதயத்தில் ஏற்படுத்துகிறதா? நமது அப்யாசிகளில் பெரும்பாலானோருக்கு நித்திய சத்தியம் நூலை அதன் ஆழத்திற்குச் சென்று பார்க்க இயலவில்லை. 40ஆண்டுகள் பயிற்சிக்குப் பிறகும் லாலாஜி மகராஜ் பயன்படுத்தியிருக்கும் வார்த்தைகள் அவர்களைக் குழப்புகிறது. நீங்கள் அந்த நூலைப் படித்துப் புரிந்து கொள்கிறீர்கள், என்றால் உங்களை அதிர்ஷ்டசாலிகளாகக் கருதுங்கள். புரியவில்லை என்றால், நீங்கள் உங்களது பயிற்சியைச் சரியாகச் செய்கிறீர்களா என்று பாருங்கள். வார்த்தைகளோ, வாக்கியங்களோ அவற்றிற்கு சில வரம்புகள் இருக்கவே செய்கின்றன. எனினும், நீங்கள் அவற்றை வாசிக்கும்போது அது நமது உள்ளார்ந்த நிலையைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

நமது ஹார்ட்ஃபுல்னெஸ் இயக்கத்தை இந்த மண்டலங்களுக்கு தீவிரமாக எடுத்துச் செல்வதைப் பற்றி இன்னும் அதிகமான ஆலோசனைகளை உங்களிடமிருந்து நான் எதிர்பார்க்கிறேன். ஆந்திரா, தெலங்கானா, தமிழ் நாடு. கர்நாடகா, மகாராஷ்டிரா, மத்திய பிரதேசம், உத்திர பிரதேசம் - இம்மாநிலங்கள் அனைத்திலும் நமது இருப்பு மிக வலுவாக உள்ளது. ஆகவே நாம் இம்மாநிலங்களிலிருந்து, ஒவ்வொரு மண்டலமாக ஆரம்பிக்கலாமா, அல்லது நாம் இன்னும் சென்றடையாத இடங்களில் முதன்மையாக கவனம் செலுத்த வேண்டுமா? நாம் அதிகமாக வேருன்றியுள்ள இடங்களிலேயே நமது முயற்சிகளை தீவிரப்படுத்த வேண்டும் என நான் எண்ணுகிறேன். எனவே. வழக்கம்போல ஆந்திரா, தெலங்கானா மற்றும் தமிழ் நாடு ஆகியவற்றிலிருந்தே துவங்குவோம். ஏனெனில், நாம் என்ன செய்தாலும் நம்மிடமுள்ள உறுப்பினர்களின் துணையுடன் செய்யலாம்.

ஆக, சுறுக்கமாக, இது ஹார்ட்ஃபுல்னெஸ் இயக்கத்தை இன்னும் தீவிரமாக எடுத்துச் செல்வதற்காக உங்களின் உதவியை நாடி விடுக்கும் அழைப்பாகும். மேலும் இரண்டு தொகுதிகளாக நடக்கவிருக்கும் பசந்த் பஞ்சமிக்கு, நமது லாலாஜி மகராஜின் பிறந்த நாள் விழாவிற்கு ஆயிரக்கணக்கானோர் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என விரும்புகிறேன்.

அனைவருக்கும் நன்றி; கவனித்துக் கேட்டதற்கு நன்றி. உங்களை அதிக எண்ணிக்கையில் காண்பேன் என நம்புகிறேன். நீங்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் வந்து, தேவையான வசதிகளைச் செய்வதில் நமது விழா அமைப்பாளர்களை திக்குமுக்காடச் செய்யுங்கள். உண்மையில், நிரந்தரமான வசதிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. நீங்கள் வரும்போது ஒரே நேரத்தில் 35,000த்திலிருந்து 40,000 பேர் வரை தங்குவதற்கான ஏற்பாட்டோடு தயாராக இருப்போம். நீங்கள் வரும்போது நமது தியான மண்டபமும் தயாராகி விடும். நாம் பூஜ்ய லாலாஜி மகராஜின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடும் நேரத்தில் அனைத்தும் நமது எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ற வகையில் இருக்கும்.

இம்மாபெரும் ஆன்மீக விருந்திற்கு தயாராகுங்கள். பயிற்சியைத் தீவிரப்படுத்துங்கள். இன்னும் சில நாட்களில் 90 நாள் சவாலும் நிறைவடைந்து விடும் என எண்ணுகிறேன். ஏராளமான அப்யாசிகள் இந்த 90 நாள் சவாலில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள், அதற்காக நான் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அவர்களது ஆன்மீக உள்நிலையில் மிகப்பெரிய மாற்றத்தை என்னால் உணர முடிகிறது. இது மேலும் தீவிரமடைய வேண்டும். வேகத்தைக் குறைக்காதீர்கள். ஒரு பழக்கத்தை உருவாக்கி அது தன்னிச்சையாவதற்கு 90 நாட்கள் தேவை. இந்த மேல் மனதிலான முயற்சி ஆழ்மனதின் செயல்பாடாக வேண்டும். அது ஆழ்மனதில் பதிந்துவிட்டால் அதுவே பழக்கமாகி விடும், பின் நாம் வேறு ஒரு நற்பழக்கத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இந்தச் சங்கிலி தொடரும். நாம் மென்மேலும் சிறந்தவர்களாக ஆக இந்த பரிணாம வளர்ச்சிக்கான சங்கிலித் தொடர் தொடர வேண்டும், நன்றி.